

Några ord om evangelium

Det första, som är att märka om evangelium är, att det är det ämne, varom snart sagt ingen anser sig hava något övrigt att lära – ett ämne, vilket nästan alla människor anse sig hava väl och tillräckligt fattat; på samma gång som likväl verkliga förhållandet är, att det är detta ämne, som ännu ingen människa på jorden kunnat rätteligen fatta och omfatta, utan varom själva Paulus bekände: »Mina bröder, jag anser mig icke själv hava fattat det» m.m. (Fil. 3:12–13).

Doktor Svebilius säger: »Lagen är av naturen någorlunda känd, men evangelium är en hemlighet, som är förborgad för allt förnuft.» Doktor Luther säger: »Det är de kristnas allra svåraste konst och högsta visdom, vari de i alla sina livsdagar förbliva skolpilar; men» – tillägger han vidare – »likväl har det den leda plågan att ingenting tyckes vara lättare och snarare utlärt, än detta; så att, så snart en har hört eller läst något därom, strax menar han sig vara mästare och doktor däri, och vill nu höra något annat, något nytt» o. s. v.

Sådana inbillade fullärda borde igenkänna sig därav, att de icke ofta tänka på evangelium, huru de skola mer och mer lära känna Gud och den han har sänt, lära känna försoningens stora hemligheter, att de icke söka efter att få höra eller läsa därom, icke bedja Gud om Andens ljus därtill; utan tvärt om, när något rätt evangeliskt förekommer, med en viss otålighet vänta på dess slut, för att få något annat. Sådana plåga ock tänka och säga: Nog vet jag, vad jag skall tro, nog vet jag om *Guds nåd*, den är en gång för alla given, med den saken är allt väl; men se, vad *vi skola göra och vara*, det räcker till att tänka på, det felas alltid, låt oss höra något därom o.s.v. Och så komma de just därför aldrig till det rätta görandet, den rätta *lusten* och *kraften*, emedan de aldrig lära känna, vad som först och förnämligast fattas dem, nämligen själva *livet*, den rätta *bättringen* och den rätta *tron*.

De känna icke, huru helt förlorat det är med oss och vårt *görande*, de hava aldrig rätt förtvivlat på sig själva; icke heller hava de erfärit, vad *tron* vill säga, eller vad tron och nåden verka, ty då skulle de icke säga, att de hava nog av det slaget; då skulle de hellre tänka, såsom ordet och erfarenheten lära, att »blott jag *kände Gud och hans nåd*, nog skulle sedan följa lust och kraft till det goda», såsom Johannes säger: »Den som icke älskar, han känner icke Gud; ty Gud är kärlek.» Kände de Gud, vill han säga, nog skulle de älska, ja, bliva brinnande i kärlek och gudaktighet; ty Gud är en sådan stor och brinnande kärlek, att ingen kan känna honom, utan att av honom bliva upptänd till kärlek; och kärleken är modern till alla goda gärningar, kärleken är lagens fullbordan. Korteligen: De som tycka sig tillräckligt hava fattat evangelium, de hava icke ännu lärt de första bokstäverna; såsom aposteln säger: *Om någon tycker sig veta något, vet han ännu intet, såsom han bör veta* (1 Kor. 8:2).

En trogen kan väl i anfäkningens mörker så omföras och förvirras, att han förgäter, vad hans egen erfarenhet lärt honom, så att han åter börjar söka i lagen vad som aldrig finnes där; men han *förbliver* icke däruti, han låter gärna rätta sig, han vördar likväl alltid evangelium, han förbliver alltid ett dibarn vid dess *trösterika bröst* (Jes. 66:11). Aposteln sade: »Om någon tycker sig veta något, han vet ännu intet, såsom han bör veta.»

Detta är i synnerhet tillämpligt på evangeliets kunskap. Evangelium innehåller sådana saker, att den, som ser, vad det innehåller, han förmår icke tro det; den som har lätt för att tro det, han ser visst icke, vad det innehåller. Väl *tycker han* sig se, vad det innehåller, det tycker han så bestämt, att han vill svärja tusende eder därpå; men hans hela väsende nekar det.

Luther säger sant, att den, som kunde rätteligen både fatta och *tro*, vad evangelium innehåller, »han kunde icke mer leva här på jorden, utan skulle av övermåttan stor glädje dö». Sannerligen, icke skulle han vara så kall och stel och oandlig, som dessa utlärdade och mätta andar äro; icke skulle det vara så svårt att följa Kristus, att älska, tjäna och bekänna Kristus, att lida och försaka m.m., om man rätteligen trodde, vad evangelium innehåller.

Men se här en huvudsak, varför många, som alltid läras, dock aldrig komma till sanningens kunskap. Jesus sade: »Ingen känner Sonen utom Fadern; icke heller känner någon Fadern utom Sonen och den, för vilken Sonen vill uppenbara det» (Matt. 11:27). När icke Sonen vill uppenbara det för en människa, så är allt förgäves för henne. Näst förut (v. 25) hade Kristus sagt, för vilka han icke ville uppenbara det – »du har dolt detta för visa och kloka» – d. ä. sådana, som icke äro i egna ögon enfaldiga, utan mena, att de blott genom studerande skola kunna inhämta evangelium.

Många läsa och höra evangelium på samma sätt som en världslig vetenskap, utan att därom böja sig för Gud; men för sådana har han behagat fördölja det. »Ja, Fader, ty så har varit behagligt för dig» (v. 26). Paulus var väl en mästare till att tydligt och rikt förklara och utlägga evangelium; men icke ansåg han det vara nog för folket, att de blott hörde hans predikningar och läste hans epistlar, utan han ansåg allting ännu bero så alldeles på Guds »uppenbarande», Guds meddelande av vishetens och uppenbarelsens Ande, att han ideligen därom anropade Gud för sina församlingar; såsom han blott i brevet till efesierna tvenne gånger omtalar, huru han på sina knän inför Gud därom ropade och bad för dem, att »vår Herre Jesu Kristi Gud, härlighetens Fader, måtte giva dem vishets och uppenbarelses Ande i sin kunskap och upplysa deras hjärtas ögon, att de måtte förstå, vilket hopp det var, vartill han hade kallat dem, och vilken rikedom var av hans arvs härlighet bland de heliga» m.m. (kap. 1:17–18).

Och enligt 3:e kap. v. 14–19 beder han Gud om den nåden, att de måtte »*förmå begripa med alla heliga, vad bredden och längden och djupet och höjden är, och känna Kristi kärlek, som övergår kunskapen*» o.s.v. Då det nu finnes människor, som aldrig behöva så bedja och böja sig inför Gud, icke heller med flit och angelägenhet söka i Guds ord efter evangeliets kunskap, utan veta allt nog förut, då likväl de största helgon och troshjältar, oaktat allt sitt studerande och bedjande, bekänt, att de icke ännu fullkomligt fattat det, utan foro därefter – huru hänger allt detta tillsammans? Huru, annorlunda än så, att dessa utlärdar, som nog förstå allt, äro tjusta av djävulen, blinda och döda och behöva nu först lära de första bokstäverna? Måtte de i tid besinna detta! Men vi gå nu till ämnet.

Vad är evangelium, och vad är dess egentliga innehåll? Vi skola snart se, vad skriften därom säger; men se här först en kort förklaring av Luther, som finnes i företalet till nya testamentet: »Ordet *evangelium* är ett grekiskt ord och betyder så mycket som *gott budskap, god tidning, god nyhet, gott anskri, som man talar om, som man sjunger och är glad över*. Sålunda, då David övervann den store Goliath, kom ett gott rykte och en glad tidning ibland det judiska folket, att deras grymme fiende var slagen och att de, förlossade, hade kommit till glädje och frid; varöver de sjöngo, sprungit och voro glada.

Så är ock Guds evangelium en god tidning och nyhet, utgången i hela världen genom apostlarna om en rätt David, som har stritt med synden, döden och djävulen och vunnit seger och därmed utan all förtjänst förlossat alla dem, som voro fångna i synder, plågade av döden och under djävulens våld, samt gjorde dem rättfärdiga, levande och saliga och därmed låtit dem komma till frid och fört dem hem till Gud igen; varför de väl ock må sjunga, tacka och prisa Gud och evinnerligen vara glada, om de eljest fast tro detta och förbliva beständiga i tron.

»Denna tidning och tröstliga nyhet, eller evangeliska och gudomliga nyhet, kallas ock ett *nytt testamente*, därför att, såsom det är ett testamente, när en döende man förordnar om sitt gods till att utdelas efter hans död åt de bestämda arvingarna, så har ock Kristus före sin död befallt och förordnat, att efter hans död detta evangelium skulle förkunnas i hela världen, och därigenom har han åt alla dem, som tro därpå, tillägnat allt vad han ägde, d. ä. *sitt liv*, varmed han uppslukat döden; *sin rättfärdighet*, varmed han har utplånat synden; och *sin salighet*, varmed han har övervunnit den eviga fördömmelsen.

Nu kan ju den fattiga människan, död i synder och fjättrad under helvetet, icke få höra något tröstligare, än detta dyra, ljuvliga budskap om Kristus; och hennes hjärta måste innerligt le och glädjas däröver, om hon annars tror, att det i sanning så är.» Så långt Luther.

Om detta goda, tröstliga budskap och denna glada tidning talar skriften på många ställen ljuvligt och lärorikt. Ibland de ställen, som egentligen handla om evangelium, är 2 Kor. 5:18–20 ett märkligt ställe, så lydande:

18. »Men alltsammans är av Gud, som har försonat oss med sig genom Kristus och givit oss försoningens ämbete.»

19. »Ty Gud försonade i Kristus världen med sig, icke tillräknande dem deras överträdelser, och nedlade hos oss försoningens ord.»

20 »I Kristi ställe äro vi därför sändebud, likasom förmanade Gud genom oss. Vi bedja i Kristi ställe: låten försona eder med Gud.»

Se, här hava vi nu de stora huvudsakerna, som äro att märka om evangelium. Men redan vid dessa dyra ords betraktande skola vi erfara sanningen av Jesu ord, att han uppenbarar det för vem han vill och fördöljer det för alla andra. O, att vi blott vore ibland dem, för vilka Herren vill uppenbara det – dessa i egna ögon »enfaldiga», behövande själar!

Den första stora huvudsak, som här är att märka, och vilken vi aldrig förmå nog djupt besinna, är den, att »*evangelium är icke något mänskligt*» (Gal. 1:11), har icke upprunnit i någon mänsklig tanke, utan att det är ett himlabud, är den store, evige Gudens budskap till den fallna Adamsläkten på jorden; att samme store, allsmäktige Gud, som skapat allting, skapat himmel och jord och bergen och haven och allt vad däruti är – ja som först *skapat* människosläktet och sedan *återlöst* detsamma – att samme store, evige Gud har ock låtit förkunna oss evangelium, först genom änglar och profeter och omsider genom sin Son, som ock hade efter sig en »stor evangelisters skara».

»Men alltsammans är av Gud» – så voro apostelns ord – »som har försonat oss med sig genom Kristus och givit oss försoningens ämbete - och nedlade hos oss försoningens ord - vi äro sändebud i Kristi ställe – Gud förmanar genom oss» o. s. v. Ty vi minnas väl alla den högtidliga händelsen, då Kristus efter fullbordat försoningsverk, uppstånden och förhärligad och färdig att uppfara till himmelen hade sammankallat sina lärjungar på ett berg i Galileen (Matt. 28), varom står skrivet sålunda, v. 17: »Och när de fingo se honom, tillbådo de honom. – v. 18: Och Jesus gick fram och talade till dem och sade: Mig är given all makt i himmelen och på jorden. Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar» m.m. eller såsom Markus antecknat orden: »Gån ut i hela världen och prediken evangelium för hela skapelsen. Den som tror och blir döpt, han skall varda frälst; men den som icke tror, han skall varda fördömd» (Mark. 16:15-16).

Här hava vi nu hans egen befallning – hans befallning, som skall döma på den yttersta dagen – hans, som har nycklarna till döden och till livet, »den som upplåter och ingen tillsluter, den som tillsluter och ingen upplåter». Vi behöva icke tigga och bedja någon människa om evangelium, det är Guds gåva, det är Kristi testamente, Kristi befallning, »Kristi evangelium», och »ett evigt evangelium» (Uppb. 14: 6). O, då har jag en fast grund att bygga på, då vet jag, huru jag kan leva salig och dö salig, blott jag rättar mig efter hans testamente.

Kristus sade: »Mig är given all makt i himmelen och på jorden, gån fördenskull ut – prediken evangelium för hela skapelsen. » »Vem är då, som vill fördöma? Kristus är den, som har dött, ja, än mer, har uppstått; som ock sitter på Guds högra sida, som ock manar gott för oss.» Vad han sagt, det måste gälla i himmelen och på jorden, i tiden, i domen och i evigheten. Och han är den, som utskickat evangeliets glada budskap och befallt predika det till världens ändar, således också för mig.

Han sade: »Gån ut i hela världen.» Jag finnes också inom världen. Han sade: »Prediken evangelium för *hela skapelsen*.» Jag är också en del av »hela skapelsen». Han sade: »Prediken *evangelium*. » »Evangelium», det ord han själv valde, betyder, som vi sett, *ett ljuvligt och gott* budskap, en tröstlig tidning, en glädjande nyhet. – »Prediken evangelium», betyder således: Ropen ut det glada budskapet, spriden ut den tröstliga tidningen. Men vad var det för en tröstlig tidning, för ett ljuvligt budskap? Ja, vad var det, som Kristus här haft att uträtta och nu har fullbordat, och vars förkunnande blev ett glatt budskap för syndare? Nu återkomma vi till apostelns ord (2 Kor. 5), där hava vi förklaring på evangelium. Hans ord voro: »Men alltsamman är av Gud, som har

försonat oss med sig genom Kristus och givit oss försoningens ämbete. Ty Gud försonade i Kristus världen med sig, icke tillräknande dem deras överträdelser, och nedlade hos oss försoningens ord.»

Se, detta var det glada budskapet och den tröstliga tidningen, som Kristus befälde predika för hela skapelsen – detta »försoningens ord», att Gud i Kristus försonade världen med sig – detta kallade Kristus med ett ord: evangelium. Det utropade de heliga männen, fulla med tro och den helige Ande, och ropade »tröstligen och med öppen mun» i sina predikningar; såsom vi se i Apg. på många ställen, t.ex. kap. 13, då Paulus predikade i Antiokia på en sabbat, ropade och sade: »Därför vare det eder veterligt, I män och bröder, att genom honom (Jesus Kristus) varder eder förkunnat syndernas förlåtelse; och att från allt, varifrån I icke kunden rättfärdiggöras genom Moses' lag, varder var och en som tror, rättfärdiggjord i honom» (v. 38-39).

Och samma evangelium skrevo de i sina brev, för att spridas och kringföras i hela världen och förvaras till dagarnas ända. Så t.ex. läsa vi i Rom. 8:3: »Det som lagen icke kunde åstadkomma, i det han var försvagad av köttet, det gjorde Gud, då han sände sin Son i syndigt köttets liknelse och för syndens skull och fördömde synden i köttet.» Och i 2 Kor. 5:21: »Ty den, som icke visste av synd, har han (Gud) för oss gjort till synd; på det att vi skulle varda Guds rättfärdighet i honom»; och i Rom. 5:18–19: »Såsom genom *en* överträdelse fördömelse kom över alla människor, så har ock genom *en* rättfärdighet rättfärdiggörelse till liv kommit över alla människor. Ty såsom genom den ena människans olydnad de många hava blivit gjorda till syndare, så skola ock genom den *enes* lydnad de många göras rättfärdiga.»

Av dessa samt otaliga likalydande bibelord se vi nu tydligt, vad evangelium egentligen är, innehåller och bebådar. Vi se nämligen – för att nu återkomma till de ord, vi hade börjat betrakta, 2 Kor. 5:18–20 – att händelsen, nyheten och tidningen, som Guds evangelium bebådar, kan innefattas uti dessa korta ord: »Gud försonade i Kristus världen med sig.» – »Världen är den fallna Adams släkt på jorden. Världen var med sin stamfader fallen och dömd till den eviga döden.

Domen var orygglig: »Den, som syndar, skall döden dö. » – Och åter: »Förbannad vare var och en, som icke förbliver vid allt det, som är skrivet i lagens bok. » – Här fanns ingen, som kunde frälsa sig, ty här fanns ingen, som var utan synd. Syndens lön är döden, »och har så döden kommit till alla människor, emedan de alla hava syndat». Den eviga dödens rike var helvetet; och dess konung, djävulen, hade således hela världen under sig: »Jag under satan fången låg och kunde mig ej hjälpa. Men Gud av sin barmhärtighet sina ögon till mig vände.»

Den store, barmhärtige Guden som hade skapat släktet till sina egna barn, kunde icke lida, att de så skulle alla förtappas, utan uttänkte ett nådefullt råd till dess frälsning. Ordet vart kött – Gud var i Kristus – d. ä. »all gudomens fullhet bodde i Kristus lekamligen», och i denna sin antagna mänsklighet försonade Gud världen med sig. Kristus blev släktets andre Adam; påtog sig att i hela släktets ställe stå till svars inför lagen, inför domen, ja med ett ord: göra det vi bort göra, och lida det vi bort lida.

»Alla i en och en för alla, Dödde till livs på vredens dag; Smakade äpplets bittraste galla Enligt lag» - och försonade världen med sig, d. ä. förvärvade världen den nåd, det hjärtelag, som Gud hade emot henne före fallet i det han fullgjorde lagen, led straffet, gottgjorde brottet, segrade över döden, djävulen och helvetet och »fann en evig förlossning för människan». *Icke tillräknande dem deras överträdelser*, d. ä. såsom han före syndafallet såg världen i Adam »mycket god» (1 Mos. 1:31), så såg han ock nu människorna *benådade i honom, den älskade* (Ef. 1:6); ty *vi blevo försonade med Gud genom hans Sons död, medan vi voro fiender* (Rom. 5:10).

Och nedlade hos oss försoningens ord, d. ä. ordet om denna försoning, som är skedd i Kristus Jesus; och nu »förmanar Gud genom oss: Låten försona eder med Gud!» – d. ä. Gud är förut försonad emot eder, låten nu I försona eder med Gud, så är allting väl; kommen igen, I bortlupna, förlorade söner; Faderns hjärta och famn hava länge stått öppna för eder; Faderns hus och den yppersta klädningen hava länge väntat på eder; I behöven icke göra det allra ringaste till att försona Fadern, han var själv i Kristus och försonade världen med sig; låten allenast nu I försona eder med Gud!

Här se vi således, vad evangelium egentligen är. Vad som i synnerhet är till märkandes, och varom många äro i okunnighet, är, att evangelium icke är ett löfte, utan ett budskap om redan uppfyllda löften. Evangelium omtalar icke något, som skall ske, utan är, såsom Luther uttrycker det, »en tidning, ett anskri» om något, som har skett, något, som finns till, evad vi anamma det eller icke; något, som äger rum, evad vi tro det eller icke. Detta är en punkt, varöver alltid mörker vilar hos de många, många, för vilka evangelium ännu aldrig blivit något evangelium, något ljuvligt budskap, någon tröst och förlossning. De tänka alltid, att Gud skall försonas, att synden skall avplanas, icke att Gud är försonad, att synden är avplanad. Men på det sättet vore det icke något evangelium; och på det sättet talar icke Guds ord.

Evangelium är en glad tidning om något, som redan har skett – nämligen detta, som skedde utanför Jerusalems stadsport på den stora försoningsdagen. Det säger: »Gud försonade i Kristus världen med sig.» Det säger: Vi blevo försonade med Gud genom hans Sons död, medan vi voro fiender.» – »Trösten, trösten mitt folk, säger eder Gud; talen ljuvligen till Jerusalem och förkunnen för det, att dess strid är fullbordad; att dess skuld är försonad, och att det får dubbelt igen av Herrens hand för alla sina syndastraff» (Jes. 40:1-2).

Här förkunnas alla dessa tröstliga saker såsom redan skedda – att Gud är försonad, att vi äro försonade, att skulden är försonad m.m., ty allt detta skedde på den av Gud bestämda tidpunkten, varom var förutsagt: »Sjuttio veckor äro bestämda för ditt folk – till dess överträdelsen varder förtagen och synden betäckt och skulden försonad och den eviga rättfärdigheten framhavd» (Dan. 9:24). Ack, om det bleve oss givet att tro och betänka, att all den synd, som är i världen, och således också den synd, som nu besvärar och ängslar oss, redan för 1800 år sedan blev i Kristi död avplanad, »betäckt», nedsänkt i havets djup, och Gud redan då försonad och »den eviga rättfärdigheten framhavd!» Det skulle bliva ett verkligt evangelium.

Men till nyss nämnda mörker och förvirring kommer vidare, att man väl tror en försoning vara skedd i Kristi död; men när det gäller dess användande, vet man icke, vad den skedda försoningen egentligen innebar, eller ock omgiver man densamma med så många och svåra förbehåll, som man menar själva ordet gör, att det blir alldeles samma möda att få del av försoningen, som att, om ingen sådan varit till, få del av rättfärdigheten efter lagen. Huvudsaken i denna förvirring är, att man icke vill antaga vad ordet säger om försoningen, dess egentliga mening och innehåll, nämligen, att »vi blevo försonade med Gud genom hans Sons död, medan vi voro fiender»; man vill icke tro, att »Gud försonade hela världen med sig, icke tillräknande dem deras överträdelser»; och om man med munnen bekänner detta, heter det dock i hjärtat: Men inga andra än de fromma, ångerfulla, troende blevo någonsin »försonade med Gud».

Därför, när evangeliets budskap kommer och bjuder till nådens bröllop, med Kristi egna ord: »Kommen, ty allt är nu redo» (Luk. 14:17); så förvandlar otröna de orden till ett: biden, dröjen, till dess en gång allt blir redo! – »Men», säger du, »visst måste man först vara rätt beredd, rätt förbättrad och ångerfull, innan man får komma.» Men skriften säger: »Den som törstar, han komme; och den som vill, han tage livets vatten för intet» (Uppb. 22:17). Om du sade, att de icke vilja komma, förrän de blivit rätt beredda, d. ä. nödställda, förkrossade, samt att de äro då beredda, när de vilja komma, och att endast denna beredelse i ordet omtalas, då sade du rätt. Men blott den meningen, att någon kan finnas, som icke får fly till Jesus, är redan villfarelse; ty den som vill, han får – »den som vill, han tage livets vatten för intet! »

Felet, varför icke alla människor varda frälsta, är det, som Kristus sade om de till bröllopet bjudna: »De ville icke komma» (Matt. 22:3). Först under säkerhetssömnen blir man borta för sitt jordagods, sin köpenskap och sin hustru, sina anhöriga och husliga förhållanden; sedan, när människan blivit väckt, vill hon först försöka allt annat, till att frälsa sig själv, innan hon vill anamma Kristus och taga nåd som nåd. All bättring, ånger, förkrosselse, med ett ord, all beredelse, som skriften omtalar har därför endast till ändamål att driva henne till Kristus (Gal. 3:24), att förmå henne att vilja komma.

När det då blott kommit därtill, att hon vill komma, att hon suckar: »Ack, om även jag finge komma till Jesus! Ack om Gud ville av idel nåd för sin Sons skull förlåta mig allt, som jag har gjort! Ack, om jag visste, att även jag hade nåd, finge tro» o. s. v. – då är det hög tid att gladligen komma, att tro, att upphöra med allt arbete, all beredelse; ty allt är redo; kommen! Och åter säger Herren om samma bjudning: »De fattiga och krymplingar och halta och blinda för hit in – och nödga dem att komma in, på det att mitt hus må varda fullt.» – O, om våra ögon öppnades, att vi kunde se, vad sådana ord av Jesu mun innebära! – krymplingar – halta – blinda! – nödga dem att komma – allt är redo!

Här må i utdrag anföras några märkliga ord av J. A. James* ungefär så lydande: »Sökande själar förgäta ofta, att det är deras ovillkorliga plikt att *genast tro, genast gå till Frälsaren*. De vilja vänta, tills de skola känna en inre kallelse (att tro). De söka och bedja, men begripa icke, att det är deras plikt att utan uppehåll genast lämna sig åt Kristus. De vänta på något märkligt intryck på själen, någon ingivelse om, när det blir deras tid att tro, vilken ingivelse, mena de, även skulle giva dem förmåga att tro. – Men var stod det i hela bibeln, att syndare skola vänta på en tid, då de få tro? Var stod det: tro, men icke nu! kom, men icke nu; vänta, till dess du blir bättre beredd! vänta på en särskild ingivelse?

Tvärt om står det: I dag, om I hören Herrens röst, så förhärden icke edra hjärtan; nu är en välbehaglig tid, se, nu är frälsningens dag.' Är icke Gud färdig att förlåta dig nu, i detta ögonblick? Är icke Kristus färdig? » o. s. v. Eller: Är icke Gud redan försonad? Är icke din synd redan avplanad? Är icke Kristus död för dig likaväl nu, som någonsin? Var icke den förlorade sonens Fader full av nåd och varkunnsamhet, redan förrän sonen kom hem? Var icke den yppersta klädningen redan förut färdig? »Då han (sonen) ännu var långt ifrån, såg honom hans fader – lopp emot honom, föll honom om halsen och kysste honom» (Luk. 15: 20). Äro icke alla nådens skatter redan färdiga att emottagas av dig? Vad väntar du på? Skulle du mer lita på en röst från himmelen, eller en ditt hjärtas ingivelse, än på Guds ord, som säger, att allt är redo?

Se stadigt på Kristi tillsägelse: »Kommen till mig, I alla, som arbeten och ären betungade, och jag skall vederkvicka eder» (Matt. 11:28). Äro dessa ord Kristi egna? Ja. Är det sant vad Kristus säger? Ja. Står det något om att vänta på en ingivelse? Nej. Varför tvekar du då? Men åter några ord av James: »Betrakta exemplet av fångvaktaren i Filippi (Apg. 16:24–34). På samma natt, som han väcktes till syndakänsla, trodde han på Kristus, blev döpt och "fröjdade sig, att han hade kommit till tro på Gud" (v. 34). När han i själsångest utropade: 'Vad skall jag göra, att jag må varda frälst?' svarade aposteln: 'Tro på Herren Jesus, så varder du frälst.' Aposteln talade alls icke om någon förberedelseväg, någon lång rad av föreskrivna plikter, utan sade helt enkelt: Tro! och menade naturligtvis: Tro nu! Och så förstods han av den förskräckte mannen, ty denne trodde strax och fick frid.»

Med allt detta är visat och bevisat, icke att alla måste eller kunna lika hastigt komma till tron, men att de alla få lika hastigt komma; att hos Gud är icke något hinder, utan allting redo; att evangelium förkunnar en sådan färdig och redan tillvarande nåd, att det nu endast återstår att taga emot, att komma till bröllopet, att du får och bör komma, sådan du är, så krympling och halt du är, så syndig och ovärdig du är, så ung eller gammal du är, så hård eller rörd du är, att undfå och emottaga den nåd, som är oss i Kristus given, både till rättfärdighet och helgelse.

* Ut i hans bok: *The Anxious Inquirer* – översatt under titel: »Vägledning och Tröst för dem, som blivit bekymrade om sin frälsning.»

– C-O Rosenius (1845)

© Pietisten 2020

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om syftet är att främja Kristi rikes tillväxt.
www.pietisten.com